

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نښاد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

گزارشها	Reports
---------	---------

فرستنده: پرتو
۲۶ فبروری ۲۰۱۳

در یونان:

کارگران کارخانه را تصرف کردند

صبح روز سه شنبه، ۱۲ فبروری ۲۰۱۳ (۲۴ دلو ۹۱) کارگران کارخانه "ویومی" در یونان با کنترل و مدیریت خود، رسماً پروسه تولید را آغاز کردند. کارگران "ویومی" می دانند که این اولین تجربه و آزمون آنها در اداره و کنترل یک کارخانه صنعتی است.

کارخانه "ویومی" تولید کننده مصالح ساختمانی در شهر "تسالینکی" در کشور یونان است. صاحبان این کارخانه حقوق کارگران را از ماه می ۲۰۱۱ پرداخت نکرده و کارخانه را تعطیل کرده بودند. کارگران پس از یک سال تلاش و همفکری در مجمع عمومی های خود و با جلب حمایت بخشهای دیگر جنبش اجتماعی یونان تصمیم گرفتند کارخانه را به دست خود و با مدیریت شورائی خود دوباره راه اندازی کنند.

این حرکت اجتماعی با پشتیبانی و حمایت مادی و معنوی بسیاری از کارگران و فعالان اجتماعی همراه شد. غروب روز یکشنبه ۱۰ فبروری جمعیت بزرگی متشکل از سازمانها و فعالان کارگری در استادیومی در مرکز تئاتر شهر گرد هم آمدند. در این گردهمایی در باره موضوع و هدف این جنبش کارگری صحبت شد، هر فردی می توانست میکرفون را در اختیار داشته و نظرش را در این مورد بیان کند. بسیاری از مردم نتوانستند به جمع بپیوندند چون استادیوم پر شده و دیگر ظرفیت نداشت.

درخشان ترین بخش این گردهمایی لحظاتی بود که کارگران میکرفون را در دست گرفته و نظر خود را در مورد جامعه ای مبنی بر عدالت و همبستگی و مدیریت اجتماعی بیان می داشتند و حاضرین (حدود پنج هزار نفر) آنها را تشویق کرده و شعارهایی در حمایت از تصمیم کارگران را فریاد می زدند. موج یک حس جمعی خبر می داد که تلاشها به موفقیت نزدیک می شود.

همچنین غروب روز دو شنبه راهپیمایی بزرگی در مرکز شهر برپا شد. خوانندگان و گروههای موسیقی معروف یونانی با برپایی کنسرت به نفع کارگران حمایت مادی و معنوی خود را به نمایش گذاشتند. در میان آنها "تاناسیس پاپاکنستانو" یکی از معروفترین و مهمترین ترانه سرایان یونان حضور فعال داشت. او همیشه از جنبشهای برابری طلبانه پشتیبانی و با ترانه هایش در حمایت از جامعه خودگردان تلاش کرده است.

صبح زود روز بعد (سه شنبه ۱۲ فبروری) کارگران به سوی کارخانه حرکت کردند. کارگران در جاهای خود قرار گرفتند و خط تولید در مقابل دوربینهای خبرنگاران و روزنامه نگاران، توسط کارگران کلید خورد. کارگران یک تور

راهنمایی در کارخانه گذاشتند و همه جزئیات پروسه تولید را برای جمعیتی که به پشتیبانی و همبستگی با کارگران در آنجا حضور داشتند، توضیح دادند.

هنوز راه درازی در پیش است. هزینه تولید بسیار بالاست، دسترسی به اعتبارات غیرممکن است و به دست آوردن بازار در شرایط افت اقتصادی نامعلوم است. ولی کارگران همچنان امیدوارند. کمکهای مالی و فکری سازمانها و گروههای حمایت کننده برای به راه افتادن کارخانه در چند ماه اول، همچنین برای توزیع محصولات می تواند کافی باشد.

همانطور که اشاره شد این کارخانه مواد و مصالح ساختمانی تولید می کند که در ساختن خانه ها مورد استفاده قرار می گیرند مثل گچ، بتونه، و چسب موزائیک و دیگر مصالح ساختمانی. کارگران این کارخانه به خوبی می دانند چگونه کیفیت محصولات را بهبود ببخشند آنها تحقیقاتی را شروع کرده بودند برای تولید محصولاتی که دارای مواد سمی نیستند. همچنین در نظر دارند هزینه های تولید را پائین آورده و در نتیجه محصولات را با قیمت پائین تر عرضه کنند. از آنجا که این محصولات حجم زیادی دارند، حمل و نقل آنها به نقاط دوردست و یافتن بازار بیشتر برای فروش یکی از مشکلات خواهد بود. و بازار فروش محدود می شود به داخل و کشورهای حوزه بالکان.

کارگران کارخانه "ویومی" سه روز را در میان موجی از حمایتها و همبستگی های اجتماعی برای باز گشایی کارخانه شان تجربه کردند. این سه روز فقط نمایشی بود از نتیجه روزها و ماهها و دو سال تلاش و همفکری برای این که به این نتیجه برسند: که برای رهایی از مصیبت بیکاری و فقر باید خود را از چنگ سلطه اقتصادی سرمایه داران رها کنند. و هرگز به قولها، وعده وعیدها و دروغهای دولتمردان اعتماد نکنند. آنها به خوبی می دانند که این شروع یک راه طولانی و دشوار است.

نکته ای که در اینجا می توان یاد آور شد این است که در ایران نیز بسیاری از صاحبان سرمایه و دولت صدها کارخانه و کارگاههای بزرگ و کوچک از جمله کارخانه های "الکتریک ایران رشت" "نیشکر هفت تپه" "نساجی مازندران" "نساجی کاشان" را به دلیل کاهش سود مورد نظرشان به تعطیلی کشانده و یا درحال تعطیل کردن هستند. در موارد متعددی (مانند مورد کارخانه الکتریک ایران رشت) معلوم شده که مالکان با فروش زمین کارخانه، چندین برابر ضرر ادعائی شان پول به جیب زده و کارگران را بیکار در کف خیابانها رها می سازند. این سوال مطرح می شود که آیا تجربه کارگران یونان، ارژانتین، امریکا و آلمان که برای جلوگیری از فقر و بیکاری در مواردی کارخانه را با اراده خود به صورت شورائی اداره می کنند، تجربه قابل استفاده برای کارگران ایران نیست. تجربه ای که به کارگران نشان می دهد برای اداره محل کار و زندگی نیازی به سیاستمداران حرفه نی و سلسله مراتب اداری نیست.

۱۲ فیبروری ۲۰۱۳